

Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologica

Ex Sacris Scriptvris, Conciliorvm Pontificvmqve Decretis, Et Sanctorvm Patrvm Ac Doctorum Placitis Expressa ; In qua, quidquid tum ad fidei mysteria sanè ac rectè intelligenda, & ab erroribus quibusvis secernenda, tum ad sacramenta debitè conficienda & ministranda, tum ad actiones humanas iuxta ...

Abelly, Louis

Coloniæ Agrippinæ, 1658

Sect. I. Quid sit vnio hypostatica.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38954

CAPVT II.

De modo, quo peractum est Incarnationis mysterium.

SECTIO I.

Quid sit vnio hypostatica.

Explicatis ijs, quæ ad veritatem huius mysterij pertinent, doctrinæ ordo postulat, vt videamus, quâ ratione illud peractum sit: eum autem (vt constat ex antè dictis) Incarnatio facta fuerit per vnionem naturæ humanæ cum diuina in ipsius Verbi persona, videndum est in primis, quid sit illa vnio; quod vt melius intelligatur, supponendum est ex Philoſophia, substantiam seu personalitatem nihil aliud esse, quàm modum aliquem realem & substantialem, quo natura rationalis vltimò perficitur & completur, ita vt per se & independenter ab omni alio subsistat, & cuius alteri vt sic, incommunicabilis existat, & ita ex natura substantiali rationali & subsistètia illa seu personalitate fit vna singularis persona.

Hoc præsupposito, vt quæstioni propositæ satisfiat, notandum est, vnionem hypostaticam duplici modo sumi posse, i. pro actione, quâ Deus vniuit seu coniunxit humanam naturam cum hypostasi seu persona diuini Verbi, quo sensu vocari potest vnio; & hæc actio seu vnio est à tota sanctissima Trinitate, sicut omnes aliæ actiones ad extrâ, vt definitum est in Conc. Lateran. sub Innoc. III. cap. 1. & in Conc. Tolet. 6. cap. 1.

Secundò, pro termino proximo, & immediato illius actionis, qui quidem secundum probabiliorè Doct. sententiam, non est alius, quàm modus quidam, quo humanitas
Christi

Christi formaliter manet vnita cum persona Verbi: hic autem modus non est accidentalis, sed substantialis, vt docet S. Thom. q. 2. a. 6. cum sit de intrinseco & essentiali conceptu alicuius substantiæ, nempe Christi, prout est quoddam substantiale suppositum in diuina humanaque natura subsistens; vnde Martinus primus in Conc. Lateran. consultat. 5. can. 8. damnat eum, qui non confitetur proprie & secundum veritatem, in eodem Christo naturarum substantialem vnionem induisse & inconfuse.

Porro modus ille substantialis vnionis ex duabus vnionibus partialibus conflatus est, quarum altera est in corpore, altera in anima Christi; nam & corpus per se vnium est verbo, similiter & anima eidem verbo per se vnita est: quod manifeste apparuit in triduo mortis Christi; tunc enim anima fuit a corpore separata, & tamen vtrumque seorsim mansit vnium cum Verbo; vnde sequitur, quod in vtroque reperitur vnio partialis; materialis quidem in corpore, spiritualis autem in anima, cum vtriusque conditio id exigat.

Est etiam modus ille vnionis relatiuus saltem relatione transcendentali, cum dicat essentialem respectum partim ad humanitatem, tanquam ad subiectum, quod modificat, & tanquam ad terminum, quem vnit; partim ad ipsum Verbum diuinum, tanquam ad alium terminum, quem cum ipsa humanitate connectit.

Quæres, an vnio illa, quæ inter personam Verbi & inter humanitatem intercedit, sit omnium aliarum vnionum, quæ in creaturis reperiuntur, maxima & arctissima? Resp. affirmatiue; ratio est, quia illarum rerum vnio maxima & arctissima est, quæ magis accedunt ad indiuisiōnem & indistinctionem: atqui natura diuina & humana in Christo, quatenus ambæ in eadem verbi diuini subsistentia vniuntur, maximè accedunt ad indiuisiōnem, & indistinctionem, eò quod arctissimum ordinem habent ad inuicem, vtpote qui sit per aliquid, quod est simplicissimum & maximè vnum, scilicet per Verbi diuini subsistentiam; vnde S. Bern. lib. 5. de considerat. cap. 8.

Inter

Inter omnia, inquit, que rectè unum dicuntur, arcem tenet vnitatis Trinitatis, quã tres personæ una substantia sunt: secundo loco illa præcellit, quã è conuersos tres substantiæ, scilicet verbum, anima, & corpus vna in Christo persona sunt.

Hinc sequitur, illam vnionem, sicut est arctissima, sic etiam esse maxime indissolubilem; vnde S. Leo ser. 17. de passione, *In tantam, inquit, vnitatem Dei & hominis naturæ conuenit, ut nec supplicio dirimi potuerit, nec morte diiungi.*

SECTIO II.

An sola Filij persona naturam humanam assumpserit.

Sensus quaestionis est, an humana natura ita cum persona Filij fuerit vnita, vt solus Filius verè, & proprie incarnatus atque homo factus sit, non item Pater, aut Spiritus sanctus. Pro cuius resolutione

Dicendum est, certum esse ex fide, soli persona Filij naturam humanam fuisse vnitam, atque adeo solum Filium, non verò Patrem, aut Spiritum sanctum naturam humanam assumpsisse, & hominem factum esse.

Hæc veritas aperte constat ex quam plurimis scripturæ locis, vt S. Ioan. 1. *Verbum caro factum est:* & cap. 3. *Sic Deus dilexit mundum, vt Filium suum vnigenitum daret.* Id etiam expresse definitum est in varijs Conc. vt in Conc. Chalced. act. 5. Constantinop. 2. cap. 5. & continetur in omnibus symb. quibus Eccl. catholica vtitur.

Verum difficultas est, cum in diuinis omnia opera ad extrã sint indiuisa, & tribus personis communia, quomodo vnio illa in sola persona Filij, non item Patris, ac Spiritus sancti fieri potuerit.

Ad huius difficultatis solutionem, obseruandum est id, quod docet S. Thom. 1. p. q. 40. a. 2. & communiter cum eo Theologi, personas diuinas constare essentiã diuinã tanquam aliquo communi, & suis proprietatibus
per-